

Amnesia



Krisha van der Male

Schrijver: Krisha van der Male
Coverontwerp: Krisha van der Male
ISBN: 9789403751122
© Krisha van der Male

Wat voorafging

Weet je het nog? Wat er allemaal gebeurd is met Kristel tot nu toe?

Kristel dacht dat ze een gewone tiener was. Ze ging naar school, deed leuke dingen met haar vrienden en was tot over haar oren verliefd op Raff. Tot op die ene zomeravond alles veranderde. Kristel bleek niet normaal te zijn, zij en haar broers en zussen zijn de prinsen en prinsessen van Nihmfia, een verdwenen koninkrijk en Kristel is daar de troonopvolgster van.

Met elkaar maakten ze er het beste van. Ze werkten naar de kroning van Kristel toe, maar maakten met elkaar ook veel lol. Ze verborgen zich in Spanje en gingen op wintersport. Alleen toen ging alles mis, de troonzaal stortte in en Raff lijkt te zijn overleden, maar is dat wel zo?

Kristel twijfelt aan zijn dood, maar als hij nog leeft waarom is hij dan niet bij haar? Kristel gaat door met haar leven en houdt vast aan haar herinneringen, maar wat moet ze als al haar herinneringen aan het afgelopen jaar worden uitgewist...



Proloog

Alles is donker om me heen. Ergens heel ver weg hoor ik stemmen, maar ik kan niet plaatsen van wie. Het donker is eigenlijk gewoon zwart alsof ik blind ben of zoiets. Al is dat niet echt hoe het voelt, meer of ik mijn ogen gewoon niet kan open. Het gevoel alsof je oogleden dicht geplakt zijn zoals op van die dagen dat je de hele nacht hebt liggen huilen. Alleen is het dan nu vele malen erger, normaal krijg je ze dan wel open na een paar keer knipperen. Nu is het meer of ze verlamd zijn, al weet ik ook niet zeker of dat de goede omschrijving is. Het enige wat ik echt weet is dat ik het wel wil, maar het gewoon nog niet kan. Het is misschien meer of ik liever gewoon nog even wil blijven slapen. Het wakker worden te moeilijk is of eerder de dingen die op mij wachten als ik de wereld weer kan zien.

Ik loop door een bekende gang, een trap op. Ik weet niet zo goed waar ik naar toe ga, maar de weg ken ik al een paar jaar. Aan het einde van de trap is een grote deur die open staat. Ik loop de bibliotheek in. Op een grote stoel naast het raam zit een vrouw te lezen. Haar bruine haren zitten opgestoken, al vallen er een paar grijze plukken uit. Ik loop langzaam naar haar toe, ik vraag me af wie ze is en hoe ze heet. Halverwege de ruimte bedenk ik me, ze is aan het lezen en ik wil haar liever niet storen. Dat zou ook wel een beetje onbeleefd zijn. Langzaam sluip ik achteruit terug naar de gang. Als ik er bijna ben kijkt de vrouw op.

“Kristel. Blijf je niet?”

“Sorry, u was aan het lezen en ik wou u niet storen.”



De vrouw slaat haar boek dicht en staat op. Voor ze naar me toe loopt strijkt ze de rok van haar prachtige rode jurk glad. Langzaam loopt ze naar me toe, of eigenlijk is het meer schrijden. Ze loopt als een koningin, zo elegant als ze is.

“Zullen we een stukje wandelen?”

Ze biedt me haar arm aan, voorzicht neem ik hem aan. Ze begeleidt me de bibliotheek uit een andere trap op. Ik heb geen idee waar ze me mee naar toe neemt, dit deel van het kasteel ken ik niet goed.

“Waar gaan we naar toe?”

“Naar mijn favoriete plek.”

Op weg naar weet ik veel waar, komen we verschillende bedienden tegen. Twee vrouwen in prachtige blauwe jurken die de ramen aan het zemen zijn en een man met een grote bos bloemen. Misschien dat hij de tuinman is, aan zijn kleren kon ik het in elk geval niet zien. Ineens staat de vrouw stil en kijkt ze me zo doordringend aan dat ik er een beetje bang van wordt.

“Kristel, je moet wakker worden er is iets mis.”

Wakker worden? Ik snap haar niet, ik ben toch al wakker. Toch vraag ik haar iets anders:

“Maar u favoriete plek dan?”

“Dat kan wel wachten. Open je ogen kindje, voor het te laat is.”



Hoofdstuk 1

Het licht is fel wanneer ik mijn ogen voorzichtig een stukje opendoe. Ik merk dat ik op mijn rug lig wat gek is, want dat doe ik normaal nooit. Langzaam wennen mijn ogen aan het licht en zie ik dat ik in een vrij lichte kamer ben. Het is niet mijn kamer of die van mijn broers of zussen. Ik kijk nog iets beter en merk dan dat ik aan een snoer lig. Ben ik in een ziekenhuis? Wat is er dan met me gebeurt? Alles in mijn hoofd gaat veel te snel. Nu ik een idee heb van waar ik ben begin ik me te ergeren aan het horen van gepiep naast me. Ik voel me te moe om mijn hoofd te draaien, maar ik heb genoeg films gezien om te weten dat ik het apparaat hoor dat mijn hartslag meet. Ik open mijn ogen opnieuw en zie dan een lange jongen binnen komen. Ik voel me zwak, maar wil graag weten wie het is. Hij komt mijn kant opgelopen, maar voor ik zijn gezicht kan zien vallen mijn ogen dicht en beland ik in een diepe onrustige slaap.

Ik schrik wakker en wil naar mijn telefoon reiken als ik bedenk dat ik niet thuis ben. De kamer waar ik lig heeft grote ramen en witte muren. Heel even vraag ik me af waar ik ben, maar na het horen van het gepiep weet ik het weer. Verschrikkelijk irritant en waarom lig ik eigenlijk aan zo'n ding? Ik ga toch helemaal niet dood of wel soms? Ineens zie ik iemand zitten een jongen met blond haar dat alle kanten op staat. Hij zit op een stoel onderuitgezakt met zijn telefoon in zijn hand. Wat hij ook aan het bekijken is hij vindt het duidelijk interessant want hij heeft totaal geen interesse in mij of het bed waar ik in lig. Tot hij dan uit eindelijk zijn hoofd een keertje optilt en naar me kijkt.



“Kristel je bent waker.”

Eigenlijk wil ik zeggen: wie ben jij? Maar ik ben te verbaast om überhaupt ook maar iets te zeggen. Daarom knik ik alleen naar hem. Dan komt Rosalie ineens de kamer binnen, aan haar ogen kan ik zien dat ze blij en verrast is. Ik verwacht dat ze naar me toe komt lopen net als de vreemde, maar knappe jongen, alleen doet ze dat niet. Ze rent terug de gang op en komt na een paar minuten weer terug met een dokter en mijn ouders.

“Ik ben dokter Van Bloemen.” Zegt de dokter die mee naar binnen is gekomen. Hij is niet heel erg lang heeft een licht bruine stoppelbaard en ziet er nog vrij jong uit. Alleen de kraaienpootjes onder zijn ogen verraden dat hij al ouder is dan hij overkomt.

“Kun je me vertellen hoe je heet?” Vraag hij.”

“Jawel, voor- en achternaam?”

“Alsjeblieft.”

“Kristel van Nihmf.”

Ik kan zien aan de man dat hij me meer wil vragen, maar daar heb ik eigenlijk geen zin in. Ik wil weten wat er is gebeurd en wie die knappe jongen is. Daarom vraag ik:

“Wie ben jij?”

Aan zijn gezicht kan ik zien dat hij deze vraag niet verwacht had. Betekent dat dan dat ik hem eigenlijk zou moeten kennen.

“Weet je dat dan niet meer?”

Voorzichtig schud ik mijn hoofd.

“Ik ben Rijk en jij bent mijn beste vriendin.”

Ik slik. Ben ik in een andere dimensie beland?

“Sorry, ik kan je me helemaal niet herinneren.”

Aan mijn ouders zie ik dat ze er niet eens heel erg van schrikken, maar Rosalie en de jongen – Rijk – schrikken



wel. Dokter Van Bloemen kijkt even naar alle kabels die aan me vast zitten en komt daarna naast me staan.

“Misschien had ik jullie ook alvast moeten waarschuwen.”

“Waarvoor dan? Ga ik dood?”

“Nee, nee, zeker niet, maar we waren al bang dat je jouw geheugen kwijt zou zijn.”

“Oké... wat is er in hemelsnaam gebeurt? Het ene moment voel ik me geweldig en moet ik weg om te helpen in het huttendorp en het andere moment lig ik ineens in een ziekenhuisbed.”

“We gaan wat geheugentestjes met je doen, maar je moet nu eerst uitrusten.”

“Vertel me dan op zijn minst wat er gebeurd is. Wat doe ik hier?”

De dokter wisselt wat blikken met mijn ouders, maar voor ze de kans krijgen om zelf te vertellen wat er aan de hand is begint Rosalie al.

“Een paar dagen geleden – vijf om precies te zijn – ging je naar huis, want je was je huiswerk vergeten. Ik had je beloofd dat ik je zou dekken als je te laat terug zou zijn. Nou ja, dus je ging naar huis voor je huiswerk. Toen je uit de trein stapte ben je beneden bij het station in je schouder geschoten.”

Ze zwijgt even, wat mij genoeg tijd geeft om na te denken en mijn volgende vraag te stellen.

“Als ik ben neergeschoten in mijn schouder, waarom ben ik mijn geheugen dan kwijt. Wacht huiswerk, is school dan alweer begonnen?”

Rosalie knikt, wat voor nog meer vragen zorgt, maar nu begint de dokter zich er weer mee te bemoeien.



“Je bent in het ziekenhuis gebracht met een gat in je hoofd en een schotwond.”

Terwijl hij dat zegt grijp ik naar mijn hoofd. Als dat waar is betekent dat dan dat ze mijn haar hebben afgeknipt. Met een snelle beweging voel ik overal. Rijk begint te lachen.

“Rustig maar prinses, je hebt al je haar nog.”

“Waarom noem je mij prinses?”

“Omdat je de prinses van Nihmfia bent. Weet je dat ook niet meer?” Even zie ik schrik in zijn ogen, maar hij weet het goed te verbergen.

“Dat weet ik wel, maar ik was in de veronderstelling dat niemand dat mocht weten.”

“Is ook zo, maar je hebt het me een paar maanden geleden verteld.”

“Oh... maar terug naar het onderwerp en dan bedoel ik niet mijn haar.”

“Een van de voorbijgangers – die ook de ambulance heeft gebeld – zag dat je met je hoofd op de trap bent gevallen. Ze was helemaal in shock, maar was zo blij toen er verteld was dat je niet dood zou gaan.”

“Wat erg... dat er mensen zijn die gezien hebben wat er gebeurd is terwijl ik het niet eens meer weet. Hoe wisten jullie het? Buiten het feit dat ik dus niet op school verscheen.”

“Mevrouw De Wilde kwam me halen en toen vertelde ze me dat papa en mama buiten op me stonden te wachten. Rijk had door dat er iets niet klopte, we zijn gelijk hierheen gekomen.”

Het enige wat me nog lukt is heel rustig in- en uitademen, maar ik kan niks meer bedenken om te vertellen of te zeggen. Ik heb geen idee wat ik allemaal gemist heb en



nog erger wat kan ik me wel en niet herinneren. Wat als ik iets heel belangrijks niet meer weet, en dat nooit terugkomt. Waarschijnlijk is het van mijn gezicht te lezen, want Rijk vraagt ineens:

“Krijgt ze ooit haar geheugen terug?”

Ik zie aan dokter Van Bloemen dat hij even nadenkt, misschien weet hij er gewoon geen antwoord op. Het kan ook zijn dat het antwoord niet is wat we willen horen. Met andere woorden dat ik me nooit meer helemaal kan herinneren wie ik ben. Uiteindelijk zegt hij:

“Dat weten we niet zeker. Helemaal zal nooit gebeuren, maar dat is hetzelfde als wanneer je normaal gesproken dingen vergeet. Alleen over dingen zoals indrukwekkende gebeurtenissen en belangrijke lesstof dat weten we niet. Wat we wel weten is dat er dingen terug gaan komen, leuke herinneren, maar ook minder leuke. Wat kan helpen is veel praten met vrienden en familie en ga foto’s bekijken. Neem haar mee naar plekken die jullie samen hebben bezocht. En voor jou Kristel – als je die hebt – lees bijvoorbeeld een dagboek terug. Ook kunnen aantekeningen voor schoolopdrachten helpen.”

“U zegt eigenlijk, dat ik moet proberen om gedeelde herinneringen terug te krijgen.”

“Zo kun je het ook zeggen. Al wil ik wel zeggen dat jullie daar morgen mee kunnen beginnen.”

Nadat hij dat gezegd heeft neemt hij iedereen mee naar buiten. Ik vraag me ineens zo erg af wat mijn laatste herinnering is. Ik heb daar alleen hulp bij nodig, want alleen kom ik daar niet achter. Niemand heeft ook, maar een idee van wat ik nu voel. Normaal kan ik dingen



vertellen met de datum en tijd erbij en nu weet ik niet eens welke dag het vandaag is.

Helemaal moe en in de war val ik uiteindelijk weer in slaap. Ik droom over mijn broers en zussen, over Raff en Rijk en over mijn schoolvriendinnen.

De volgende dag moet ik allemaal testen doen, waarmee ze willen bekijken of mijn geheugen verder nog wel werkt. Voor iemand die net uit een coma komt en aan geheugenverlies leidt heb ik alle vragen goed. De plaatjes bij elkaar zoeken doe ik in minder dan acht minuten.

“Nou aan je geheugen mankeer verder helemaal niks.” Zegt dokter Van Bloemen na de laatste oefening. “Je zus wil vanmiddag kijken hoeveel je, je nog kan herinneren. Van mij mag dat, maar als je moe wordt geef dat dan aan. Je hebt een hoop rust nodig.”

Na zijn verhaaltje over gezondheid en genoeg slaap verlaat ik zijn kantoortje en ga ik naar mijn eigen kamer. Daar zitten Martine en Rosalie al op me te wachten.

“Vertel wat herinner je, je nog.”

“Vanaf waar moet ik beginnen met vertellen.”

“Wat is het eerste wat in je op komt.”

“Raff...” Ik bijt op mijn lip. “De begrafenis.”

“Begin daar dan, maar met vertellen.”

“Ik herinner me dat ik wakker ben geworden in het hotel tegenover het gebouw, waar we de kroning hadden. Ik schoot overeind en wilde er heen, maar dat mocht niet...”



Hoofdstuk 2

“Ik denk dat het laatste wat ik nog weet is dat Thijs en Jij naar Los Angeles vertrokken, halverwege de huttendorp week. We gingen met zijn allen mee naar het vliegveld.”

Er is wel meer dan twee uur voorbij gegaan als ik klaar ben met vertellen. Martine heeft sinds ik begonnen ben met vertellen niks meer gezegd en ook nu ziet ze er niet heel spraakzaam uit. Rosalie ziet het ook en legt haar hand op haar schouder.

“Wel gek, al je herinneringen zijn er nog tot begin dit school jaar.”

Ik ga net verzitten als de dokter binnen komt.

“Goede avond allemaal. Ik heb nog niet eerder iemand zo veel zien en horen praten na een coma.”

Ik glimlach naar hem en hij glimlacht terug. Daarna kijkt hij naar Rijk. Ongeveer een half uur geleden is hij ongemakkelijk de kamer binnen gekomen en luisterde net zoals Rosalie en Martine naar mijn verhaal.

“Wil je misschien iets vragen jongen?”

Ik kan zien dat hij slikt.

“Krijgt ze ooit haar geheugen nog terug? Ik bedoel kan ze ons ooit opnieuw herinneren?”

“Tja, dat zal van haar zelf en jullie afhangen.”

“Hoe bedoelt u dat?” Vraag ik.

“Nou, je moet het zien als een grote la. In die la zitten alle herinneringen veilig opgeslagen. Alleen heeft die la verschillende vakken en elk vak heeft zijn eigen sleutel. Die sleutels liggen allemaal door elkaar. Telkens als jij met mensen die je kent praat en op plekken komt waar je het afgelopen half jaar ook geweest bent zullen er kleine stukjes van je geheugen terugkomen. Ik kan je alleen niet



beloven dat alles terugkomt of hoe snel. Het is wel zo dat je het niet moet gaan forceren hoe meer jij je best doet hoe moeilijker het wordt.”

“Zijn er dingen die kunnen helpen?” vraagt Martine dan. Haar gezicht heeft weer een beetje meer kleur gekregen.

“Foto’s, filmpje, als je een dagboek bijhield kun je dat lezen. Alleen ben ik bang dat er ook een mogelijkheid is dat je geheugen weg blijft en je je vrienden opnieuw moet leren kennen.”

“En wat als ik dat niet wil? Ik wil gewoon alles wat ik wist weer weten.” Terwijl ik het zeg breekt mijn stem.

Er beginnen tranen over mijn gezicht te lopen. In een reflex pakt Rijk mijn hand vast en zegt:

“Ik help je. Je bent mijn beste vriendin.”

Ik lach door mijn tranen heen en probeer te voorkomen dat hij mijn hand loslaat.

Het is twee uur ‘s middags wanneer Vincent en Martine mijn ziekenhuiskamer in komen.

“Daar is ze, onze prinses.”

Terwijl Vincent zijn armen om me heen slaat en een kus op mijn voorhoofd drukt rol ik met mijn ogen.

“Roos vertelde dat je Rijk niet herkende.”

“Tja, als hij zich niet had voorgesteld had ik vannacht waarschijnlijk niet kunnen slapen. Is hij echt mijn beste vriend?”

“Ja sinds jullie elkaar hebben leren kennen zijn jullie onafscheidelijk.”

“Ik zou willen dat ik me hem zou herinneren.”

“Ja dat snappen we.”

Martine pakt mijn hand.

“Hoe voel je je vandaag?”





“Eigenlijk heel goed. Ik heb bijna geen hoofdpijn meer en ik verlang naar aardbeien.”

“Dat is goed om te horen. Weet je wat ook goed is?” terwijl ze het zegt trekt er iets stiekems over haar gezicht. “Als vandaag alles goed gaat, mag je naar huis.”

“Echt waar?”

Vincent knikt en Martine zegt lachend:

“Ja.”

Om half drie komt Daan samen met zijn zoontje – Jesse – de kamer binnen. Ze hebben een kaart en een doos aardbeien vast.

“Hallo prinses. Als uw persoonlijk adviseur en grote broer moet ik je natuurlijk wel verwennen.”

Lachend neem ik de spullen aan.

“Dank u wel heer.”

De kleine Jesse is ondertussen bij Martine op schoot gekropen.

“Is Veerle nog langs geweest?”

“Nee, hoezo?”

“O, gewoon. Ik dacht dat ze je wel opgezocht zou hebben.”

“Ik denk eerlijk gezegd niet dat ze gaat komen. Volgens mij is ze bang voor wat je je nog wel kan herinneren.”

“Maar Maart jij kan toch gewoon tegen haar zeggen dat ik niet boos ben.”

“Ik zal het zeggen, maar ik weet niet hoe zij daar over denkt.”

De rest van de middag breng ik alleen met mijn telefoon door. Rond drie uur kwam er een zuster zeggen dat het bezoek voorbij was. Toen iedereen mijn kamer verlaten had voelde ik me nogal eenzaam. Om te voorkomen dat ik medelijden met mezelf zou krijgen



besloot ik om op Netflix een serie te gaan kijken. Al snel ben ik eruit dat ik Outlander wil zien. Gelukkig gaat de tijd vanaf dat moment sneller voorbij. Om iets voor vijven word ik gehaald om een geheugentest te gaan doen. Al snel valt het op dat er alleen een gat in mijn geheugen zit van dit schooljaar. Ik kan alles nog navertellen van nadat ik wakker ben geworden in het ziekenhuisbed. Ook heb ik geen problemen met de vragen van voor het gat er zijn zelfs vragen, waar ik met datum en tijd op kan antwoorden. Na het onderzoek mag ik terug naar mijn kamer. Eenmaal terug in de kamer ga ik op het bed zitten en zet ik Outlander weer aan.

Het is iets over tien en wanneer mijn moeder en oma de kamer binnen komen. Ik heb bijna twee weken in dit bed door gebracht en nu mag ik dan eindelijk naar huis. Al kijk ik er wel tegenop om Veerle te zien. Levi vertelde me via app dat ze geen één keer naar me heeft gevraagd thuis en dat ze ook nooit in het ziekenhuis is langs geweest. Ook niet tijdens mijn coma. Terwijl ik me wel herinner dat we onze ruzie hebben bijgelegd.

Ondanks de constante hoofdpijn help ik wel met het inpakken van mijn spullen. Mijn lievelingsknuffel Nieuwie – een klein geel popje – stop ik als eerste in de tas zodat ik haar niet kan vergeten. Daarna pak ik mijn kleren en het boek dat ik heb gekregen van Jason toen hij een paar dagen geleden langskwam.

Zodra ik mijn dokter en de zuster gedag heb gezegd lopen we naar de lift. Het Erasmusziekenhuis is reusachtig en ik ben daarom ook blij dat ik hier zelf niemand hoeft op te zoeken. Wanneer onze lift op de begane grond is kijk ik mijn ogen uit. De entreehal lijkt

